

Govor u drugim jezicima

“Onaj koji moli u drugim jezicima izgrađuje SAM SEBE, dok onaj koji prorokuje izgrađuje Crkvu.”

(1. Korinćanima 14:4)

Grčka riječ *oikodomeo* koja je prevedena kao izgrađuje znači: izgradnja, jačanje, podizanje, ohrabrivanje, poticanje. Drugi način jačanja i izgrađivanja duha jest govor u drugim jezicima. Preduvjet koji vjernik mora ispuniti kako bi počeo moliti u drugim jezicima jest taj da bude kršten u Svetom Duhu. Nije mali broj ljudi koji kažu: “Mi smo izvršitelji riječi, ali ne vjerujemo da je krštenje u Svetom Duhu biblijski ispravno za današnje vrijeme.” Reći i učiti takvo što jednako je nijekanju bilo kojeg područja spasenja u Kristu. Ovo je toliko važno pitanje u kontekstu Božje volje da ga moramo obraditi iz svih kutova.

Krenimo od učenja Ivana Krstitelja, proroka koji je Isusovu službu najavio riječima “*da će nas on krstiti Duhom Svetim*”. (Marko 1:8) Upravo je njega Isus proglasio “*najvećim prorokom rođenim od žene*”. (Luka 7:28) Zar bi Božji prorok takvog kalibra prorokovao zabludu o Isusovoj namjeri da sve svoje sljedbenike krsti u Duhu? Neke denominacije tvrde da je krštenje u Duhu iskustvo koje doživljavamo onog trenutka kad bivamo rođeni od vode i Duha. Dakle, neka vrsta automatizma. Niti ovo učenje nije ispravno, iako je moguće da osoba odmah nakon novog rođenja bude i krštena u Duhu. Naime, zastupnici takvog učenja ne uviđaju razliku između stanja koja opisujemo kao: imati Duha i biti kršten Duhom. U prvo stanje ulazimo onog trenutka kad se obratimo i prihvatimo Isusa kao Spasitelja. Sveti Duh tada dolazi živjeti u našeg nutarnjeg čovjeka.

U drugo stanje ulazimo kao i učenici na dan Pentekosta. Pismo kaže “*da su se napunili Svetog Duha i počeli govoriti*

drugim jezicima, kako ih je Duh nadahnjivao da govore”. (Djela 2:4) Svi prisutni već su bili vjernici i imali su Duha u kontekstu novog rođenja i priznanja Isusovog Gospodstva. No, bez obzira na to svi su odvojeno bili kršteni u Duhu. Nakon Filipovog propovijedanja u Samariji došlo je do masovnog obraćenja tamošnjeg stanovništva. Iz izvještaja je jasno vidljivo da su tamošnji vjernici bili kršteni u ime Gospodina Isusa (vodeno krštenje), ali nisu bili kršteni Duhom. Upravo zato su Petar i Ivan položili ruke na njih da prime Duha (Djela 8:17).

Petar je na saboru u Jeruzalemu ovako opisao događaje u Kornelijevoj kući: “*I kad sam počeo govoriti, na njih je sišao Sveti Duh, kao i na nas u početku. Tada sam se sjetio Gospodinove riječi: ‘Ivan je krstio vodom, a vi ćete biti kršteni Svetim Duhom’.*” (11:15-17) Ovdje je važno naglasiti činjenicu da su svi prisutni vjernici u Kornelijevoj kući bili poganskog porijekla. Njihovo krštenje Duhom osporava učenje da je ova vrsta krštenja bila predviđena samo za vjernike židovskog porijekla.

Postoje i crkve čiji pripadnici ne govore u drugim jezicima, ali unatoč tome tvrde da su kršteni Duhom. Oni su najčešće sljedbenici gore spomenutog učenja da vjernik biva kršten u Duhu onog trenutka kad bude rođen od vode i Duha (automatizam). Je li moguće da netko bude kršten Duhom, a da ne progovori u drugim jezicima neposredno nakon toga ili nikad? Kao i u svemu drugom, tako i u ovom predmetu Pismo mora biti vrhovni autoritet pri prosudbi.

U Djelima vidimo pet izvještaja koji opisuju krštavanje vjernika u Duhu. U drugom poglavlju pronalazimo najpoznatiji izvještaj o krštavanju učenika na Dan Pentekosta u Jeruzalemu. Nakon što je Sveti Duh sišao na njih “*svi su se napunili Duhom Svetoga i počeli govoriti tuđim jezicima kako*

ih je Duh nadahnjivao da govore". (4) Važno je zapaziti da su svi prisutni vjernici, njih oko sto dvadeset, progovorili u jezicima. Valja naglasiti da to nisu bili anđeoski jezici, nego jezici naroda čiji su se pripadnici u tom trenutku nalazili u Jeruzalemu. To je bilo veliko čudo, zato što učenici porijeklom iz Galileje nikako nisu mogli poznavati jezike prisutnih naroda (Partita, Međana, Elamita, stanovnika Mezopotamije, Judeje, Kapadocije, Ponta, Azije, Frigije, Pamfilije, Egipta, libijskih krajeva oko Cirene, Rimljana, Krećana i Arapa).

Drugi slučaj opisan je u desetom poglavlju. Petar je u Kornelijevoj kući propovijedao vjernicima poganskog porijekla i Sveti Duh sišao je na slušatelje. Kršćani Židovskog porijekla koji su bili u Petrovoj pratnji bili su iznenađeni silaskom Svetog Duha na pogane. U četrdeset šestom stihu vidimo *"da su ih čuli kako govore tuđim jezicima i slave Boga"*. I ovdje vidimo da su svi vjernici progovorili u jezicima skoro trenutno. Treći slučaj zabilježen je u devetnaestom poglavlju. Pavao je u Efezu naišao na učenike Ivana Krstitelja. Nakon što ih je uputio na krštenje Novog saveza, položio je ruke na njih i bili su kršteni Duhom. U šestom stihu vidimo *"da su počeli govoriti tuđim jezicima i prorokovati"*. Kao i u prethodnim slučajevima, svi prisutni su skoro trenutno progovorili u jezicima.

Postoje i dva izvještaja gdje nije izričito navedeno da su vjernici progovorili u jezicima nakon krštenja Duhom. Prvi je slučaj opisan u osmom poglavlju. Filip je prepustio apostolima izgradnju Crkve u Samariji koja je nastala kao plod njegovog propovijedanja Evandjelja potvrđenog velikim čudima i znakovima. U sedamnaestom stihu vidimo *"da su Petar i Ivan na vjernike položili ruke i oni su primili Duha Svetog"*. U svjetlu tri gore spomenuta primjera bilo bi vrlo neodgovorno zaključiti da je to krunski dokaz učenja koje tvrdi da vjernici ne moraju nužno progovoriti u jezicima nakon krštenja Duhom. Valja

zapaziti da je rečenica koja opisuje događaj vrlo štura. Nije spomenuto da su progovorili u jezicima, ali niti da nisu.

Tri izvještaja koji potvrđuju da su vjernici nakon krštenja Duhom progovorili u jezicima navode nas na jedini biblijski utemeljeni zaključak: vjernici u Samariji su sigurno progovorili u jezicima isto kao i svi oni opisani u drugim izvještajima. Jedina razlika je u tome što u izvještaju iz Samarije to nije izričito spomenuto. Drugi slučaj opisan je u devetom poglavlju. Učenik Ananija dobio je zadatak od Gospodina da položi ruke na Pavla kako bi mogao progledati. On je nakon susreta s Kristom na putu za Damask ostao slijep tri dana. Ananija mu je objasnio da ga je poslao Gospodin kako bi progledao i napunio se Svetog Duha (17) U sljedećem stihu vidimo da je Pavao progledao i bio kršten. Kao i u slučaju Samarije, tako ni ovdje nije izričito spomenuto da je Pavao progovorio u jezicima, ali niti da nije. No, to i nije toliko važno. Znamo da je Pavao nadahnut Svetim Duhom u prvoj poslanici Korinćanima dao afirmativno učenje o ulozi molitve u jezicima u životu vjernika. On je prema vlastitim riječima govorio u jezicima više od bilo kojeg vjernika (14:18).

Kao što vidimo, spisi knjige Djela ne opisuju vjernike koji su bili kršteni Duhom, ali nisu govorili u jezicima. Tako nešto nije moguće u okviru Božje volje. Vjernici koji ne govore u jezicima nisu kršteni Duhom. Žele li primiti taj blagoslovljeni duhovni dar prvo moraju odbaciti krivo učenje koje ih zavarava i drži u zabludi da jesu. Ivan Krstitelj, Petar i Pavao propovijedali su krštenje u Duhu kao Božju volju za svakog novorođenog čovjeka. Vidjeli smo Isusovu potvrdu Ivanove proročke službe. Petar i Pavao dva su najistaknutija apostola iz vremena najranijih dana Crkve Novog saveza. Njima nitko ne može osporiti autoritet, znanje i duhovno prosuđivanje. Autoritet svih autoriteta je Gospodin Isus Krist. Njemu nitko ne može pripisati mogućnost pogreške. Ne može ni gore spomenutim Božjim slugama zato što su govorili nadahnuti Svetim Duhom (2. Petrova 1:20,21).

Isus je zapovjedio svojim učenicima *“da se ne udaljuju od Jeruzalema, već da tamo čekaju Očevu obećanje za koje su čuli od njega: ‘Ivan je krstio vodom, a vi ćete biti kršteni Svetim Duhom’”*. (Djela 1:4,5) Opet dolazimo do pitanja važnosti poznavanja Božje volje. Pismo jasno kaže da su učenici čuli od Njega (Isusa osobno) za nužnost krštenja u Duhu. Moramo dobro provjeravati što čujemo i od koga čujemo. Biblija kaže *“da u svijetu ima mnogo glasova”*. (1. Korinćanima 14:10) Dakle, učenici su čuli od Isusa. Od koga su onda osporavatelji krštenja u Duhu čuli suprotno? Od Gospodina sigurno nisu.

Pavao učenje o duhovnim darovima započinje ovako: *“Što se, braćo, tiče duhovnih darova, ne bih htio da ostanete u neznanju.”* (1. Korinćanima 12:1) Nažalost, iako je prošlo puno vremena otkako je Pavao nadahnut Svetim Duhom izgovorio ove riječi, ostanak u neznanju za mnoge ljude je postalo i ostalo trajno stanje u kojem žive. Vidjeli smo da je krštenje u Duhu Božja volja za svakog novorođenog čovjeka. Treba naglasiti da govor u jezicima nije svrha krštenja u Duhu nego posljedica. To treba imati na umu kad god se ovaj predmet poučava. Uzalud je govoriti u jezicima ne poznaje li se svrha krštenja. Ona glasi: primanje sile za očitovanje Kristovog svjedočanstva. Ako je krštenje u Duhu Božja volja za svakog vjernika Novog saveza, onda se podrazumijeva da svi novi ljudi u Kristu trebaju govoriti u jezicima. To je biblijski standard! U suprotnom, Pavao bi mogao biti proglašen kandidatom za najvećeg lažnog učitelja svih vremena.

Upravo on uči Crkvu *“da bi volio da svi govore tuđim jezicima”*. (1. Korinćanima 14:5) Pogledajmo sada njegove riječi iz iste poslanice koje su naoko u suprotnosti s onim što je gore naveo: *“Zar svi mogu govoriti jezike?”* (12:30) Ovo često zbunjuje ljude i navodi ih na krive zaključke. Površno gledano on proturječi sam sebi, ali pogledajmo kontekst cijelog poglavlja. U dvadeset osmom stihu kaže *“da je Bog jedne u Crkvi postavio: prvo za apostole, drugo za proroke, treće za učitelje”*. U nastavku

navodi i druge službe u Crkvi. Važno je razumjeti da je Pavao pitanje: *“Zar svi mogu govoriti druge jezike?”* postavio u kontekstu obavljanja crkvenih službi. On zapravo kaže da u Crkvi svatko ima svoju ulogu i darove. Razumljivo je da svi ne možemo biti apostoli ili učitelji ili proroci. Dakle, Pavao ne kaže da svi ljudi ne mogu govoriti druge jezike zato što to nije Božja volja nego zato što u Crkvi postoji red i raspodjela dužnosti i djelovanja. Gledano iz perspektive kršćanskog sastanka nemoguće je da svi ljudi počnu govoriti druge jezike s istovremenom željom da ih počnu tumačiti. Takvo djelovanje uzrokuje zbrku i nered, protivno Pavlovim uputama: *“Ako se govori tuđim jezikom, neka govore dvojica, ili najviše trojica - i to po redu, a jedan neka tumači.”* (27) Svako djelovanje u duhovnim darovima na sastanku mora odgovarati standardu izrečenom u trideset trećem stihu gdje čitamo *“da Bog nije Bog nereda, nego reda”*.

Postoji razlika između djelovanja duhovnih darova u Crkvi i njihove primjene u osobnoj pobožnosti. Pavao kaže *“da on moli u tuđim jezicima više od svijuu”*. (14:18) Ova izjava dobiva puni smisao kad se poveže s njegovim riječima *“da onaj tko govori u drugom jeziku izgrađuje SAM SEBE”*. Apostol je često govorio u jezicima zato što je htio biti duhovno snažan i izgrađen. Nitko nije imao veću potrebu za tim od njega. Riječ *oikodomeo* znači: izgradnja, jačanje, podizanje, ohrabivanje, poticanje. Može li se nedostatak govora u drugim jezicima nadomjestiti nekim drugim sredstvom duhovnog jačanja? Odgovor je: *“Ne može!”* Bog nas nije pozvao na pronalaženje alternativnih rješenja, nego na upoznavanje i djelotvorno izvršenje Njegove volje.

Može li itko reći da mu u životu nije bilo ili neće biti potrebno ohrabrenje? Duhovna sila koju primamo kroz govor u jezicima potiče nas da učinimo sljedeći korak vjere onda kad mislimo da je svemu kraj. Ne možemo očekivati da će ohrabrenje uvijek doći kroz brata ili sestru u Kristu. Spasonosnu injekciju vjere ne dobivamo uvijek kroz dušobrižnički razgovor. Mnogi

pate od kroničnog nedostatka volje, hrabrosti ili odlučnosti u izvršenju Božje volje. Zanimljivo bi bilo provesti anketu koja bi pokazala omjer ljudi koji pate od navedenih nevolja, a nisu kršteni u Duhu i ne govore u drugim jezicima. Ishod bi iznenadio osporavatelje i možda ih potaknuo na preispitivanje nedodirljivih crkvenih dogmi. Kao novi ljudi u Kristu imamo nevjerovatnu privilegiju. Uopće ne moramo postavljati pitanje: "Otkud da crpim hrabrost, snagu ili odlučnost?" Sveti Duh je naš molitveni suradnik i pomoćnik. Kao takav, On najbolje zna što nam je u dotičnom trenutku najpotrebnije. U Rimljanima čitamo *"da Duh pritiče u pomoć našoj slabosti, jer mi ne znamo moliti kako treba, ali sam Duh posreduje za nas neizrecivim uzdisajima"*. (8:26)

Duhovna osjetila imaju neizrecivo jači domet od tjelesnih. Ona mogu osjetiti Božji dodir ali ne mogu s njim uspostaviti odnos. Pomazanje Svetog Duha može naježiti našu kožu ili podići razinu osjećaja. No, ostanemo li samo na razini osjećaja tada postajemo osjećajni ovisnici. To znači ovo: osjetimo li prisutnost Duha puni smo vjere. Izostane li osjećaj počinjemo se gubiti, upadamo u stanja zbnjenosti i griješimo. Osjećajno kršćanstvo prepreka je razvitku duhovne snage. Oni su varljiva i lako promjenjiva materija na koju se ne trebamo oslanjati u duhovnom životu.

Govor u jezicima najsavršeniji je oblik duhovnog dodira sa živim Bogom. Pavao kaže *"da tko govori tuđim jezikom, ne govori ljudima nego Bogu: nitko ga naime ne razumije; DUHOM govori tajanstvene stvari"*. (1. Korinćanima 14:2) Govor u jezicima nije blebetanje upitnog smisla. To je odgovorna i važna duhovna djelatnost koja pridonosi izgradnji naše duhovne kuće. Mi ne možemo cijeli naš odnos s Bogom ograničiti na djelatnosti u kojima sudjeluje i naš um. Postoji i tajanstvena, duhovna dimenzija, skrivena ljudskom oku i razumu. Tjelesni način razmišljanja tome se žestoko protivi ali Pavao kaže *"da korištenjem tuđeg jezika u molitvi NJEGOVI DUH moli, ali um od toga nema koristi"*. (14) Umne molitve

mogu ostaviti duhovni dojam ali ne mogu susresti Boga. Sami po sebi mi ne možemo ući u duhovnu dubinu. Biblija je pisana Božja riječ, ali Božja duhovna dimenzija šira je od Pisma.

Temelj duhovnosti je Pismo, ali vodstvo Duha ne možemo ostvariti isključivo kroz Pismo. To je potencijalno sklizav teren i zato moramo kristalno jasno razlučiti stvari. Svaki duhovni poticaj ne mora nužno biti doslovno citiran u Pismu, ali mora biti utemeljen isključivo na njemu. U Djelima vidimo slučajeve gdje je Sveti Duh nadahnuo ljude da čine stvari koje nisu mogli pročitati u Pismu. Zanimljiv je i poučan Filipov slučaj. U glavnom gradu Samarije propovijedao je Krista i sila Svetog Duha uzdrmla je grad takvom žestinom *"da su nečisti duhovi, naime, izlazili s velikom vikom iz mnogih opsjednutih, a mnogi uzeti i hromi su ozdravili"*. (8:7) Filip je pokazao osjetljivost na vodstvo Duha. Povukao se iz grada, a apostolima je prepustio daljnji posao. Nadnaravnim anđeoskim vodstvom našao se na putu koji se spušta iz Jeruzalema u Gazu (26). Upravo tuda spuštao se Etiopljanin, dvoranin, visoki dostojanstvenik kandake, etiopske kraljice i nadglednik njezine cijele riznice (27). U sljedećem stihu čitamo *"da je Duh tada rekao Filipu: 'Hajde i primakni se tim kolima'"*. Filip je vjerom poslušao i propovijedao Etiopljaninu. On nigdje nije mogao pročitati uputu da se u određeno vrijeme primakne nadolazećim kolima na točno određenom mjestu.

Činjenica je da Novi savez u to vrijeme nije postojao u pisanom obliku, ali ni u knjigama Starog saveza nigdje nije mogao pročitati takvu uputu. Sveti Duh govori živu, dnevnu riječ. Isusovi sljedbenici zabilježeni u Djelima čuli su glas Svetog Duha u nutarnjem čovjeku. Mnogobrojni uspjesi koje su postizali za Krista izravna su posljedica njihovog prepoznavanja Božje volje koja im je bila objavljena u određenom trenutku. Takav je i slučaj Pavlove noćne vizije kad je primio zapovijed da ide propovijedati u Makedoniju (Djela 16:6-10). Kršćanstvo Novog saveza nadnaravno je duhovno iskustvo, utemeljeno isključivo na Pismu.